

Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 16.

Ottende Session.

14de Møde.

Fredagen den 19de Decbr.

(Fortf.)

Indenrigsministeren: Maaſkee jeg, forinden den ærede Landſtthingsmand for 2den Kreds (B. Christensen) erholder Ordet, tør tillade mig at yttre med Henſyn til den i hans første Foredrag ſtede Udtalelſe om det forſkjellige Forhold, hvori vi befinde os i denne Sag, at det viſtnok hidrører fra, at det Standpunkt, hvorpaa vi ſtaaer, er aldeles forſkjelligt. Jeg kan ikke være enig med ham i, at det ſkulde være urigtigt i denne ſaavelſom i andre Sager at følge en jevn Udvikling. Jeg kan ikke ganſke billige eller være enig i den Maade, paa hvilken han har karakteriſeret den nuværende Communalbeſtyrelſe og den nuværende Communalforfatning. Der kan være Mangler ved den nuværende Communalbeſtyrelſe, der kan være Mangler ved den nuværende Communalforfatning; men det er ganſke viſt, at i 1840, da denne blev indført, blev derved gjort et meget stort Fremſkridt. Jeg er af den beſtemte Mening, at det er paa dette Grundlag, at der bør bygges videre, og jeg maa anſee det for heldigt, at man ved Sagens yderligere Ordning har benyttet den nuværende Communalbeſtyrelſes Hjælp. Jeg troer, det vil findes, at Udkastet ikke paa nogen ſlavift Maade ſluttes ſig til det Forſlag, der er kommet fra Communalbeſtyrelſen; men jeg troer, at det værdifulde Materiale, der derved er givet, kan benyttes paa en ſelvſtændig Maade, og det er min Overbeviſning, at det netop er ad denne, den jevne Udviklings Vej, at Communens Frihed beſt. høvdes. Jeg

vilde anſee det for beſlageligt, om man vilde begynde en tabula rasa og fremkomme med et heelt nyt Forſlag til en Communalforfatning, ſom ikke var bygget paa, hvad man nu har. Det Dvrigte, der er anført, hører mere ind under Lovens Enkeltheder, ſom man maaſkee mindre her ſkulde gaae ind paa — ſaaledes Spørgsmaalet om, hvorvidt en Decision bør komme ind for Domſtolene. Men ogſaa der er den gjældende Ret faſtholdt, nemlig Forordningen af 1ſte Januar 1840 § 39, hvor det hedder: „derſom der er Spørgsmaal om Anſvar for ſelve Mågiſtraten eller anden Autoritet, der i en eller anden Forretningsgreen træder i Mågiſtratens Sted, eller endog for den ſamlede af Mågiſtraten og Børgerrepreſentanterne beſtaaende Communalbeſtyrelſe, bør Sagen, naar det af Bedkommende forlanges, henviſes til Afgjørelſe ved Domſtolene“. Fremfor Alt maa jeg gjentage, hvad der ogſaa er udtalt i Motiverne, at efter min Mening ſyldeſtjør det foreliggende Forſlag Grundlovens Beſtemmelſe om Communens Ret til at ſyre ſine egne Anliggender under Statens Tilſyn; derſom det ikke var min Overbeviſning, kunde jeg ikke have forelagt et Forſlag ſom det nuværende. Hvad de Dvtringer angaaer, der er fremsat af den ærede 2den Landſtthingsmand for 10de Kreds (Rehmann), kan jeg i det Hele ikke andet end paafjønne den Maade, hvorpaa han har betragtet Forſlaget, ſjøndt der vel kan være enkelte Punkter, hvorom vi kunne have en noget forſkjellig Anſkuelſe. Det kan ſaaledes være, at jeg mere beſtemt vilde fremhæve, at Regjeringens Ret til Stadſættelſe af eller Indſigelse mod de af Børgerrepreſentanterne truſne Valg ikke ſkal være en reen Formſag. Viſtnok maa det være Regjeringen anſe-